

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ.

—ο—

Διήγημα διὰ τοὺς παῖδας.

ΤΑΦΟΣ ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜΩ.

—ο—

Τὸ μνημεῖον τοῦτο κεῖται πρὸς δυσμὰς τοῦ φρουρίου τοῦ καιμένου ὑπὲρ τὸ Κάϊρον, εἰς τὸν μυχὸν κοιλάδος τινὸς ἀμμώδους, ἐκτεινομένης ὑπὸ τὸ δυτικὸν πλάγιον τοῦ Μοματτάμ, καὶ οὐ μακρὰν τῆς γνωστῆς νεκροπόλεως· ὑπὸ τὸ ὄνομα *Τάφοι τῶν Καλιφῶν*. Ἀρχίζει δὲ νὰ γίνηται εἰς τοὺς ἐφθαλμοὺς ὁρατὸν, ὅταν ὁ παρατηρητὴς ἐξέλθῃ ἐκ *Μ.παμπ-ἰλ-Νάσρ* (Πύλη τῆς Νίκης)· ἐνῶ μόνις διακρίνεται ἀκόμη αἱ κορυφαὶ τῶν μινωιδῶν, τῶν διεσκορπισμένων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ τάφος οὗτος, τετράγωνος τὸ σχῆμα, καὶ εἰς τροπῶν ἀπολήγων, εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεκαλυμμένος δι' ἐγγραφῶν ἐκ χρυσῶν στοιχείων, ἡμιεξηλειμμένων· εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἀναλογίας ἐμφαίνεται καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν πλουσιότητα ἡ ἀραβικὴ τέχνη. Ὁ τροπῶν εἶναι ἐστειμένος διὰ χαρίεσσας τινὸς ζωγραφίας, λεπτότατα ἐξεργασμένης. Κατὰ τινας δὲ αἰεῖτους, εἰδότες τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος των, συμπεραίνεται ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶναι τοῦ Μαλίχ-Ἀδελ, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Σαλαδίνου.

Κατὰ τινὰ ὥραιαν ἐσπέραν, ἡ χαρίεσσα Ἐβελίνα περιπάτει εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρὸς της, μεγάλου καὶ κραταιοῦ βαρῶνους, μεσαιᾶς ἡλικίας, ἦτο δὲ μόλις ἑπταετῆς καὶ μικροτάτη μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθέων καὶ δενδρυλλίων τοῦ ὠραίου ἐκείνου παραδείσου. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν γλαυκοὶ ὡς ὁ οὐρανός, ὁ δὲ ἡδὺς τῆς ἐσπέρας ἄνεμος, ἀπορρόφων τοὺς ἐκ τῶν παιδικῶν χειλέων της ἐξερχομένους λόγους, ἐφαίνετο ἐρώμενος τῆς φωνῆς της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀηδὼν κοιμᾶται εἰς τὸν κόλπον τῶν κλάδων, καὶ ἡ μέλισσα ἀφίνει τὸ δένδρον ἐξ οὗ ἐκχυγοῖ τὸν χυμὸν, ἡ Ἐβελίνα παρετήρει προσεκτικῇ ἐν ῥόδῳ, ὅπερ κλεῖον χαύνως τὰ ἐκλελυμένα φύλλα του, ἐφαίνετο εὐωδέστερον καὶ ἡδύτερον εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν τῆς φυσικῆς του ἐξασθενήσεως· οἱ δὲ χρυσῆ μαργαρίται τῶν φύλλων του, διεσκορπίζοντο ὡς δάκρυα ἐπὶ τῆς γῆς.

—Θεέ μου! ἐφώναξεν ἡ Ἐβελίνα, εἶναι ἄραγε ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνῆκερι ἀγαθοεργοὶ Νύμφαι, προστατεύουσαι πᾶν ἀδύνατον καὶ ἐράσμιον ὄν! διατὶ τὸ ῥόδον τοῦτο νὰ μὴν ἦναι αἰώνιον, διατὶ νὰ μαρανθῇ μετὰ τινὰς ἡμέρας;

Ἀλλὰ μόλις εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυροχρῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν λευκανθῶν, ἐνεφανίσθη λευκὴ τις καὶ εὐειδὴς μορφή. Δύο κινητοὶ σπινθῆρες ἐσχημάτιζον τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἦσαν λευκοὶ ὡς τὰ φύλλα τοῦ λευκανθήμου, τὰ χεῖλη της ἦσαν ζηλωτὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βασιλίσσαν τῶν ἀνθέων, εἰς δὲ τὴν στίλβουσαν κόμην της, ἐφαίνοντο ἡνωμένα εἰς στέφανον ἅπαντα τῆς δημιουργίας τὰ φυτά. Ἀπέπνεε περὶ ἑαυτὴν εὐωδίαν τόσον εὐάρεστον, ὡς ἐὰν ἦτο συντεθειμένη ἐξ ὅλων τῶν ἀρωμάτων, τὰ δὲ βήματά της ἦσαν τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε εἰς ἑκαστον χόρτον ἀφίνει τὸν ὑπὸ τῆς δρόσου σχηματιζόμενον κονιορτόν.

—Τέκνον, εἶπεν εἰς τὴν Ἐβελίναν, εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν ἀνθέων, γνωρίζω τὴν ὑπαρξίν των, τὰς διαθέσεις των, καὶ τὰς ἐπιθυμίας των. Πνεῦμα ἐπιφορτισμένον ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου νὰ τὰ προστατεύω ἀπὸ πᾶσαν προσβολὴν, θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κρίνης περὶ τοῦ ἀτόπου τῆς ἐπιθυμίας σου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζητεῖς, θέλω νὰ τὸ ἐκτελέσω πρὸς χάριν σου. Ἐκλεξον μεταξὺ τῶν ῥόδων τοῦ κήπου τούτου ἑκαῖνον, τοῦ ὁποίου θέλεις προσδιορίσει τὸ προνόμιον τῆς ἀθανασίας.

Ἡ Ἐβελίνα, δειλιάσασα μεγάλως, ἐνώπιον τοῦ Πνεύματος, τὸ ὅποιον τόσον χαρίεντως ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησίν της, ἔδειξε διὰ τοῦ κομψοῦ δακτύλου της ἐν μεγαλοπρεπῆς πολύφυλλον ῥόδον, τοῦ ὁποίου ἦνοιγον βαθμηδὸν τὴν κάλυκα οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ νύξ.

—Ἄνθος ὠραρότητος, εἶπεν ἡ Νύμφη, ἐπειδὴ ἡ χαρίεσσα προστατίς σου νομίζει ὅτι συντελεῖ οὕτως εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου. ἔσο ἀθάνατον, καὶ ἐνῶ οἱ σύνεργοί σου θέλουν μαραινέσθαι καθ' ἑκάστην, μετ-

ναν εἰς τὸν μίσχόν σου, καθ' ὅλην σου τὴν λαμπρότητα.

Μόλις δ' ἐπρόφερε ταῦτα, καὶ ἠκούσθη ψιθυρισμός τις εἰς τὰ φύλλα, ἡ δὲ Νύμφη ἔγινεν ἄφαντος μεταξὺ δύο κινήτων νεφῶν.

Μετὰ οὕτω ἡμέρας, ἡ παῖς ἐδείκνυνεν ὑπερῆφάνως τὸ γαλήνιον ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀπολέσει παντάπασι τὸ ζωηρὸν ἐρυθροῦν χρώμα του.

— Βλέπετε, ἔλεγεν εἰς τὸν πάππον τῆς, δὲν εἶχον δίκαιον νὰ φωτίσω τὴν κρίσιν τῆς Νύμφης, ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου φυτοῦ; διότι τὸ νὰ ἦναί τι αἰωνίως ὡραῖον, δὲν εἶναι, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία;

Ἡ μάμμη στηριζομένη ἐπὶ τῆς βράβδου τῆς, εὐχαριστήθη νὰ σείσῃ, εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, τὴν ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένην ὡραίαν κεφαλὴν τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγίνοντο μεγάλοι ἱπποτικοὶ ἀγῶνες καὶ ἱπποδρομίας ἐπὶ Καρόλου τοῦ ΣΤ' τῆς Γαλλίης. Ἡ Ἑβελίνα ἔμεινε πολλοὺς μῆνας εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην πόλιν τῶν Παρισίων, ἐν ᾗ οἱ ἀδάμαντες εἶναι ὀλιγώτερον σπάνιοι ἀπὸ τὰ ἀνθη, εἶχε λησμονήσει τὸ ῥόδον τῆς, καὶ ἐξεπλάγη ἰδοῦσα αὐτὸ ὅταν ἐπέστρεψε. Τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ ζωὴ πως δὲν προσεβίβη. Αἱ ἄκανθαι καὶ τὰ φύλλα του ἦσαν ἀκμαῖα, ἀλλ' ἡ κόνις τῶν ὀδῶν, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀέρος, καὶ αἱ διάφυροι προσβολαὶ τοῦ ἡλίου, εἶχον κηλιδώσει τὴν λαμπράν του εὐσθητά. Εἶχε γίνει ῥυπαρὸν, καὶ ἀηδές, διότι ἡ εὐωδία του εἶχε διαφθαρῇ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας.

— Πτωχὸν ῥόδον, εἶπε, παρὰ νὰ σὲ βλέπω παλαῖον οὕτω κατὰ τῶν ὕδρεων τοῦ καιροῦ, καλλιτέρα νὰ ἐπιπτον τὰ φύλλα σου

Μόλις δ' εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ τὸ ἄνθος ἔχασεν ἕν πρὸς ἕν βλαστὸν τῶν ὡραίων τοῦ σώματος, ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον φύλλον ἤγγισεν τὴν γῆν, ἡ Νύμφη τῶν ἀνθῶν ἐξῆλθε, φέρουσα βράβδον εἰς τὴν χεῖρα.

— Τέκνον, εἶπε, βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ πάντα θαυμάσια, πρέπει τὸ ῥόδον νὰ διαρκῇ ὀλίγον, διὰ ν' ἀποθάνῃ ἐν καιρῷ, καὶ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν ὀρισμένην ἐποχὴν. Μὴ ἐπιθυμῇς λοιπὸν ποιεῖν, διὰ τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὰ ἄνθη, ὑπαρξὶν ἀντιβαίνουσαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἐὰν ἦτο αἰωνία, ἡ θελὲς μείνει ὡς λείψανον ἐστερημένον τῆς οὐκείνης τοῦ πνεύματος, ἐν μίσῳ τῶν εἰσιπῶν τοῦ παρελθόντος, ἐνώπιον αἰῶνος, ὅστις δὲν εἶναι ἐδικός σου. Πίστευσον, ὅτι τὸ τέλος τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ὁ θάνατος, διότι τὰ πάντα ἀναγεννῶνται, τόσον αἱ νεανίδες, ὡς καὶ τὰ ῥόδα ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ὑψίστου.

(Μετάφρασις) Δ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

— 0 —

Οὐ μακρὰν τοῦ Μιλάνου ἐγείρεται ἀρχαία ἑπωλις φεουδαλική, ἰδιοκτησία κληρονομικὴ τοῦ βα-

ρῶνου Ζ. . . , ἀλλὰ ζῶντος βλαστοῦ μεγάλης τινὸς οἰκογενείας, ἔχοντος δὲ θυγατέρα τὴν Λεωνόραν, νεάνιδα ὀκτοκαίδεκαετῆ, ὠριότιτος δὲ ἀξιοσημειώτου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἐπιτήρσις εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς δύο συγγενεῖς τοῦ Βαρῶνου, αἵτινες μετὰ τινῶν ὑπηρετῶν, ἀπετέλουν ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου τοῦ Ζ. . . .

Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν εἰς τὸν πύργον πάντες ἦσαν εὐθυμοὶ· ἐπρόκειτο νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν μνηστήρα τῆς Λεωνόρας. Διαπραγματεύσεις ἐγένετο μετὰ τοῦ Βαρῶνου καὶ γηροῦ τινος εὐπατρίδου ἐκ Πεδεμοντιῦ, ὅπως ἐνώτωσι τοὺς οἴκους τῶν διὰ συνοικισίου. Αἱ διαπραγματεύσεις ἐτελείωσαν κατὰ τὰ παλαιὰ ἔθιμα καὶ οἱ νέοι ἔγειναν μνηστήρες χωρὶς νὰ ἰδῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀγγεγέλθη δὲ ὅτι ὁ μελόνυμρος Κ. Φ. . . νέος ἀξιωματικὸς τοῦ Πεδεμοντικῶν στρατοῦ, ἤρχετο νὰ κἀμῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, μεθ' ἧς ἤθελεν ἐνωθῆ, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ τὴν μεσημβρίαν.

Ἐπὶ δὲ τὸν ἐπρόκειτο εἰς τὸν πύργον, ὁ δυστυχὴς κωνίας εἵπτε θῦμα φόνου.

Καθ' ὅδον εἶχε συναντήσῃ ἀξιωματικὸν τινα τοῦ τάγματός του, ὀνομαζόμενον Λουίζην Κ. . . , τὸν γεναιότερον στρατιώτην τοῦ στρατοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος διευθυνόμενος ἀνέβη εἰς τὴν αὐτὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν. Καθ' ὅδον οἱ δύο συστρατιωτικοὶ διηγήθησαν τὰ συμβάντα τῶν, καὶ ὁ κύριος Φ. . . δὲν παρέλειψε καὶ τὸν γάμον του μετὰ τῆς Λεωνόρας, ἥν οὐδέποτε εἶδεν, ἀλλὰ περὶ τῶν θελγῆτρων τῆς ὁποίας εἶχε λάβει τὰς ἐπαγωγικωτέρας περιγραφάς.

Διερχόμενοι δὲ στένωμά τι δασῶδες, αἶφνης ἶδον τὸ ὄχημα τῶν νὰ σταματήσῃ, καὶ ληστὰς εἵτινες τοὺς συναλαβόν· οἱ δύο ἀξιωματικοί, καλῶς ὠπλισμένοι, ὑπερασπίσθησαν γενναίως καὶ πολλοὺς τῶν ληστῶν ἐφόρευσαν, μέχρις οὗ ὁ Κ. Φ. . . ἐπληγῶθη θανάσιμος ὑπὸ σφαίρας. Ἐμελλε δὲ νὰ πέσῃ αἱματόφωτος εἰς τὰς χεῖράς των, ὅτε ἡ ἐμφάνισις λόχου τινος ὀλοφύρων, ἐκκυθέντων ἐνιαυθῶν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς μάχης, ἔριψιν εἰς φυγὴν τοὺς ληστὰς. Ἐσπύσαν· περὶ τὸν πληγωθέντα, πλὴν πᾶσα περιποίησις ἀπέβη ἀνωφελὴς. Ἐξέπνευσεν εἰς τι ξενοδοχεῖον πλησιόχωρον, ἐνθα τὸν μετέφερον διὰ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν.

Ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ Κ. Φ. . . αἰσθανόμενος τὸν θάνατον πλησιάζοντα, παρεκάλεσε τὸν Λουίζην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Ζ. . . καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύντης τοῦ. Οὗτος δὲ δούς τὸν τελευταῖον ἀπασμόν εἰς τὸν δυστυχῆ σύντροφόν του, ἤρχιζε νὰ δειύῃ σκεπτόμενος ὁποῖαν δυσάρεστον παραγγελίαν εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ· ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς θλίψιν τὰς ἀγαλλιᾶσεις τῶν κατοίκων τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐπαύλεως.

Ἦν ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας, ὅτε ὁ Λουίζης παρουσιάσθη εἰς τὸ δρῦορρακτον τοῦ πύργου· μόλις δ' ἔλαβε τὸν θῶμιγχα τοῦ κώδωνος ἵνα τὸν κρούσῃ